

[Halvgaard]

en indflydelse, som har været ulykkelig og en skamplet på Danmarks anseelse udadtil.

I ca. 10 år har fremskridtspartiet været holdt uden for indflydelse. Vi er blevet betegnet som et protestparti, og vi er et protestparti, fordi vi protesterer imod en politik, som har gjort tilværelsen dårligere og dårligere for den danske befolkning, en politik, som blot har udskudt en løsning af problemerne.

Regeringsskiftet i september 1982 skabte optimisme, og jeg tror, et stort flertal i befolkningen håbede på, at situationen ville ændre sig. Fremskridtspartiet var i hvert fald indstillet på at bidrage positivt hertil og også støtte regeringen. Det har fremskridtspartiet gjort gang på gang, sidst ved det omtalte Rio Bravo-forlig, hvor vi for samarbejdets skyld måtte gå på kompromis med en del af vores mærkesager.

Vi har forgæves forsøgt med vore ændringsforslag til finansloven for 1984 at finde de besparelser, som vi finder nødvendige til genopretning af økonomien, men regeringen har foretrukket at tilgodese de radikales ønsker.

Stemte vi derfor ja til finansloven i dag, som den foreligger nu, uden en garanti for, at udformningen af næste års finanslov indeholder de nødvendige besparelser, ville vi dermed påtage os et medansvar for en politik, som vi i fremskridtspartiets folketingsgruppe ikke er valgt til at varetage.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det er klart, at når man har en finanslov-debat, handler det hovedsagelig om penge, og der har været talt meget om de forskellige ubalancer, vi har i dansk økonomi, men der har været talt meget lidt om den største og den mest katastrofale ubalance, vi har i Danmark, og det er den store arbejdsløshed. Jeg vil derfor sige lidt om, hvordan jeg læser finansloven angående arbejdsministerens områder.

Lønmodtagerne har måttet holde for med indgreb i dyrtidsreguleringen. Der er sat stop for reguleringen af arbejdsløsheds- og sygedagpenge. Der er indført en karensgang, der på grund af det radikale venstres vægelsind er blevet en ny bureaukratiskandale, der går stik imod regeringens hensigter om at afskaf-

fe unødvendige regler, cirkulærer og bekendtgørelser.

Lønmodtagerne har betalt regningen uden at få det til gengæld, der var blevet stillet i udsigt: flere arbejdspladser. Det undrer ikke socialistisk folkeparti, for den politik, der føres, er skadelig for beskæftigelsen, ikke mindst i den offentlige sektor, hvor snart sagt ingen – og jeg understreger snart sagt ingen – kan føle sig sikre på jobbet. Det gælder ikke mindst i social- og sygesektoren, men det gælder f.eks. også i arbejdsformidlingen.

Og hvor har dette så ført hen? Ja, der har været talt en del om statistik her i dag. Der har også været nogle, der har sagt, at kuren ikke må afbrydes. Jeg tror, det var hr. Erhard Jakobsen, der jo er så god til billedsprog, som sagde: kuren må ikke afbrydes. Så satte jeg mig ned og kiggede på Nyt fra Danmarks Statistik fra den 8. december 1983, og så sagde jeg til mig selv: nå, kuren må ikke afbrydes. Hvordan har kuren så virket på kvindearbejdsløsheden? Den har virket som følger: der var i oktober måned 1982 125.000 arbejdsløse kvinder. Der er i oktober måned 1983 147.000 arbejdsløse kvinder. Nu vil jeg bede om, at man gør, som socialministeren tidligere sagde: lad os nu følge statistikken og ikke forsøge at forplumre debatten, for jeg ved godt, at man gør alle mulige krumspring, når man skal tale arbejdsløshedsstatistik, ved at sige, at det er ikke udtryk for almindelig ledighed; det passer jo slet ikke, der er masser af ting gemt i de tal. Lad os nu gå ud fra denne statistik.

Når jeg er så interesseret i at få det frem, er det, fordi vi for et år siden stod her og diskuterede: hvor fører den politik hen, som bliver tilrettelagt? Min påstand var, at den fører til større kvindearbejdsløshed, og jeg ved, at det ikke mindst fra de radikales side blev forsøgt imødegået gang på gang. Der er ikke noget at komme udenom. Det fører til øget ledighed, ikke mindst i kvindefagene, når man skærer så hårdt og så dybt i den offentlige sektor, som man gør, og som man videre vil gøre. Så må vi sige: hvad fører det så til nu? Det fører til, at kvinderne søges presset hjem til kødgrøderne, for det er jo kvinderne, der er ansat i de sektorer, der skæres ned. Det er også kvindernes traditionelle arbejdspladser, der står først for at ryge væk i den teknologiske udvikling, der går så